

ניצבת בפניכם בפעם האחרונה
ועושה סיכום של זו השנה
שאחרי הקורונה (מי זוכר ?) הייתה הראשונה.
היה קצת קשוח..
הגיוס התנהל בתהליך מזורז
בו כל הצוות היה ממוקד ומרוכז.
לראשונה הגיעו מטנזניה, גם אזרבייג'ן הייתה חדשה
והנחיתה היתה קשה, באמת קשה.
ה"מאפיה הקווקזית" בארץ ביקרה אותם, שכרו להם רכב והביאו
לחדריהם עוד ריהוט
ואנחנו תהינו ושאלנו עצמנו – האם הייתה זו טעות ?
אחרי שבועיים..נשרו כבר שמונה
השאר- מהשמש ומהעבודה בשדה- חיפשו הגנה.
אנחנו כלמודי אתגרים
גם להם מצאנו פתרונים.
ובמשרד – היו חילופים ושינויים, על הכל פיצתה קליטתה של שרון
שכמנהלת אקדמית הוסיפה המון.
המשכנו..וּסוּף סוּף חזרנו לחגוג יום פתוח ותכננו שוב לארח משלחות
אבל אז הוא נדחה בגלל הגשם והרוחות.
הם, הם דווקא הגיעו ומיהרנו לבנות להם תכנית אחרת

שהותירה בהם חוויה מעשירה ונהדרת.
בכללי, הייתה זו עוד שנה של שיגרה
של מפגש אנושי-תרבותי, של עוד יום לימודים והרצאה
ועל כך לכל אחד ואחת מכם – אני מצדיעה.
על העברת הידע, על ההעשרה, על לימודי החקלאות
על פיתוח חשיבה אחרת, על התמקדות במהות.
על שנתתם טעימה, על שפתחתם למשתלמים חלון
ללימודי כלכלה, שיווק וחישובי הון.
גם מדגה, הגנת הצומח, פטריות וביטחון המזון
בצד מחשבים, ניהול ותכנון נכון.
הם חלמו על תכניות עסקיות למחר
ואתם המנחים ליוויתם אותם צמוד בפרויקט הגמר.
זו היתה שנה של מילגת דני דין
היה קשה לשפוט את עשרות הפרויקטים שהוגשו
עד שעמדו על הבמה 7 קבוצות זוכות שהתרגשו.
בשנה הבאה ישולש הסכום למילגות
ואת התכנית הזו שתומכת בבוגרים – נמשיך לעבות.
ובתוך השיגרה השנתית..
הגיעו אלינו אורחים וקבוצות
מגוון רב של יהדות התפוצות.
הם מוסיפים לתמוך ומרחוק לסייע..ודרך אגב

אנחנו משקיעים בפיתוח סביבתי שיתחיל ממש ממש עכשיו.

אם לא זכרתם בשיגרת היומיום..

התכנית הזו לא נגמרת בערבה

היא מוסיפה גם למדינת ישראל המון גאווה.

עבורי באופן אישי זו הייתה שנה מיוחדת מאוד

שהתחילה בתאילנד עם נסיכה אחת וד"ר של כבוד.

השנה הסתיימה בפגישה מיוחדת במינה

עם הגברת הראשונה של קניה.

באותם רגעי התרגשות ידעתי כמה נכון

מה שאני אומרת לסטודנטים בכל הזדמנות-

" אם תבקשו ללכת מהר – לכו לבד

אם תבקשו ללכת רחוק – תלכו יחד "

כולכם הייתם שם איתי באותם רגעי נחת.

ועכשיו אני פורשת..

ועומדת לפניכם מאוד נרגשת,

כי איך מסכמים שלושים שנים

של מפעל שהפך לעצם החיים ?

שמורכב מהצוות שלי במשרד ובחברה, נהגים, מנחים ומורים

אלפי סטודנטים בהווה וגם בוגרים,

וואטסאפ שמלא תמונות וסיפורי הצלחה

ובית ולב שפתחנו לרווחה.

זה אלפי שעות טיסה, פגישות הזויות וביקורים, מסע חובק עולם
מגוון אנשים, סיפורים, תרבויות ודתות – כולם.

כל כך הרבה חוויות

מצבים והתנסויות

מהם תמיד תמיד הכי שמחתי לחזור הבייתה למשפחתי
שהיא היא מקור כוחי.

דיברתי ערבה, ייצגתי את ישראל

אך תמיד אל מול עיניי הייתי רואה

את אבא שלי, אבא שלי ניצול השואה

רציתי להגיד לו ולצעוק לו מהלב

אתה רואה – עכשיו אנחנו מהווים השראה!

אנחנו בצד החזק של העולם שמראה לכולם איך פותרים בעיה
ומתגברים על אתגרים

אני תכל'ס קיבלתי את זה מההורים.

אני כל כך שמחה שבחיי ניתנה לי ההזדמנות

לעשות משהו שיש בו סיפוק רב

ולהקים מכלום מפעל בעל מנעד רחב!

אני מודה מעומק הלב לכל אחד ואחת מכם שפגשתי בדרכי

למדתי מכם

העשרתם אותי.

אז אני פורשת – לא כי נגמרו לי החלומות

או נמאס לי לחבוק את כל העולמות
זה מרגיש לי הרגע הנכון בחיים
לסגור פרק ותקופה מלאים!
עכשיו יותר בית, משפחה, ילדים ונכדים
וגם קצת העשרה בקורסים לימודיים.
אני נשארת בקשנה מול קשרי חוץ ומשלחות
אעבוד מהבית ומהמשרד פחות..
אני יוצאת לדרך כל כך אחרת
וגם אם נפשי כרגע סוערת
יש דבר שבו אני לגמרי בטוחה ובהחלט מרגישה
שדפנה אותה בחרנו כמנהלת חדשה
תדע להמשיך להצעיד ולהוביל בדמותה
כי היא באמת מיוחדת ביכולתה.
אחרי תקופה לא קצרה של חפיפה..
למדתי להכיר אותך ואת הדרך
גם את מה שאת מחשיבה כערך.
את האומץ, את החריצות, הצבת המשימות, הרעיונות המקוריים,
את הרגישות והתבונה –
אין ספק שאת הבחירה הנכונה.
יש לך פה כל מה שצריך להצלחה
מפקידה הכל בידייך בתחושה טובה ושמחה.

ואין מועד מתאים מזה בעונה
כשאוטוטו נחגוג את ראש השנה
חילופין בסימן של התחדשות
מלאה בהתרגשות
ולכולכם – ולבני ביתכם שתהיה שנה טובה ומלאת שלווה
ממני עם המון אהבה
ודקה לפני סיום
אלינור המהממת שלנו אמא לגאיה הפכה
מאחלים לה שפע ברכות ושמחה